

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ δάσος ποῦ λαχτάριζες
Μονάχος νὰ περάσης,
Τώρα νὰ τὸ ξεχάσης
Διαβάτη ἀποσπερνέ.

Μιὰν αὐγινὴ τὸ κούρσεψαν
Ἄνιδρωτοι λοτόμοι
Κ' ἐκεῖ εἶνε τώρα δρόμοι
Διαβάτη ἀποσπερνέ.

Τὸ τρίσθαθο ἀναστέναγμα
Πᾶγγιζε τὴν καρδιά σου,
Κ' ἔσπασε τὰ γονατὰ σου
Δὲ θὰ τᾶκούσης πλιά.

Τὸ πήρανε στὰ διάπλατα
Περίτρομα φτερά τους
Καὶ τῶκαμαν λαλιά τους
Τὰ νύχτια πουλιά!

Καί κάτι ποῦ βραχνόκραζε
 Μὲ μιὰ φωνὴν ἀνθρώπου
 Στὸ ἡμέρωμα τοῦ τόπου
 Βουβάθηκε κι' αὐτό·

Κ' ἔπεσε τὸ αἱματόβρεχτο,
 Τ' ὀλόγυμνο μαχαῖρι,
 Πῶδ' ἔλεπες σ' ἓνα χέρι
 Σὰ σίδερο καφτό.

Τὸ λιγερὸ τραγούδισμα
 Ποῦ σ' ἔσερνε διαβάτη
 Σὲ μαγικὸ παλάτι
 Δίχως ἐλπίδα αὐγῆς,

Τὸ πήρανε, γιὰ κύτταξε,
 Στερνὴν ἀνατριχίλα
 Τὰ πεθαμμένα φύλλα
 Ποῦ ἀπόμειναν στὴ γῆς !

Κ' ἡ ἄρπα μὲ τὸν ἦχο της
 Ποῦ σὲ γλυκομεθοῦσε,
 Μὰ κρύφια σοῦ χτυποῦσε
 Τὴν ὥρα τὴν φριχτή,

Χάθηκε μὲ τὴν ἄγγιχτη
 Ποῦ τὴν κρατοῦσε κόρη
 Στὰ πέλαγα, στὰ ὄρη,
 Νὰ μὴν ξανακουστῇ. . . .

Τὸ δάσος ποῦ λαχτάριζες
 Μονάχος νὰ περάσῃς,
 Γιὰ πάντα θὰ ξεχάσῃς
 Διαβάτης ἀποσπερνέ.

Γενῆκαν νεκροκρέββατα
 Τᾶγρια δεντρά του τόρα
 Καί θὰ τὰ βρῆς στὴ χώρα
 Διαβάτη ἀποσπερνέ.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ